

te. Palomar (xxxvi, 121.6, 124.5), pron. *bêlda*; cognom *Belda* Cullera, Alfafara etc.; i *AlcM* hi afegeix dotze pobles més, tots ells val., tot atribuint-li una etimologia impossible.

D'altra banda la ultracorrecció *bel-* > *bl-* també es dóna en l'adjectiu valencià en ús viu, apelliatu, *bledà* (*DECat*). A Sóller hi hagué també *La Bleda*, que trobo en un doc. de 1511. En conclusió, en uns casos es parteix de l'accentuació *bâlâda*, de l'àrab clàssic; i en els altres de *bâlâda*, la pròpia de l'àrab vulgar.

En aquest conjunt la forma originària seria *Al-belda/Albleda*, on *al-* fou pres per l'article català; i substituït, en part per *en*, amb dissimilació (construcció locativa *en Bleda*) en part per *la*, com sigui que hom trobà l'ús d'un article masculí com un solescisme essent un nom d'aparença femenina.

En altres casos del NL es tractarà verament del nom de les plantetes *bledes* o *blets*, així en particular en els noms d'illes o illots: *Ses Bledes*, *Sa Bleda*, adjacents a les illes de Menorca, Eivissa i Cabrera. Més dubtós, però més aviat arabisme, en el «Povet d'en Bleda» te. Culla (xxix, 61.17), i Sènia de *Blêda* te. Demús (xxxiii, 13.17). Aljub del *Bledó* te. Puig de S. Maria (xxx, 53.) (en el qual potser és un plural àrab *bâlâdûn*). Del masculí *blets* potser el cognom *Blet* de Lleida (25) (*BABL* xvi, 292).

BLEDENEDES

Antic paratge al peu del Canigó. En dos docs. extractats per Alart, referents a La Bastida: «bordam vocatam *Bledenedes*, loco vocato *Bledenedes*» a. 1383, i en un altre referit al mateix poble a. 1390: «-- del cortal de *Bledenedes*». Sens dubte col·lectiu de l'arcaic *bleðen*, cat. mod. *ble* (*DECat* I, 836-38), però en el seu significat etimològic d'herba blenera', '*Verbascum Thapsus*' (837b19).

En el terme contigu de Serrabona (mun. Bula d'Amunt) el cadastre posa, vora el veinat de Baix, com a nom d'un còrrec o barranc «Ravin del Bladerne» (xxviii, 31.24), que suposo s'ha d'accentuar en la final i entendre *Blederne(r)*; sigui això o un lleu error de còpia per *Bladener* o *Bladerneda*, aquí deu haver-hi una variant del col·lectiu de la mateixa planta.

En les grafies del S. xiv, com que són en docs. en llatí, és possible que *-d-* sigui prolongament de la ð etimològica, encara no eliminada; en la de Serrabona, potser hi hagué repercussió de líquida, *Bled(r)enera*, amb la *r* repercussiva després transposada, ço que explicaria que no s'hagi esvait la *-d-*.

Segons les dades de Ponsich (*Ét. Rouss.* II, 92; i *Top.* 29) el poble de La Bastida dugué el nom de *Molet*, *Moletum*, *Moled* o *Molledell* en nombrosos docs., des de 1009 a 1261. En general el NL *Mollet* de diversos pobles del Principat, ve de *MOLL-ËTUM*, col·lectiu de l'adj. *MOLLIS*, i al·lusiu a les terres molles, fèrtils, d'aquells termes planers. Aquí bé podem creure que tingui la mateixa etimologia.

És en una aspra vall muntanyenca; i el ser el mateix

terme on hi ha *Bledenedes* en els docs. de 1383, 1390, invitaria a creure que hi hagi relació entre aquell *Molled(ell)*, i aquest altre nom. Aquest, llavors, podria estar en relació amb les formes *molène/mullen* (*DECat* I, 838b24-52) que ha revestit el nom de la mateixa planta en bastants parlars gallo-romànics; o amb el tipus *MLEDIO/MLEDINO-* que he admès en la meua obra, com a ètmon possible de *ble*, en els seus orígens cèltics.

També fóra possible que el NP de Jaume Blesa i Joan Blesa que trobo a CastPna. en els aa. 1588 i 1468 (Traver, *Antigs. CastPna.* 451; i *Ll. de Valúes* de 1468) vingui de la variant oc. i ross. ant. *blese* del nom de l'herba blenera i del ble (827a18 ss.); potser com a nom immigrant del Nord, puix que són a Castelló.

Bledes, *Bledó*, V. *La Bleda* *Blesa*, V. *Bledenedes* *Blet*, V. *La Bleda* *Els Blocassos*, V. *Bolcadors* *Bloch*, V. (?) *Bollot* *Bo-de-tosca*, V. *Bosc*

BOABI

Nom d'una comarca en la confluència de la vall que baixa de Broate i la que prové del Nord en el terme de Lladorre (Pallars Sobirà) («Pic de Puntessan» [?]).

PRON. POP.: *boábi*, oït així per Coromines l'any 1934 a Esterrí de Cardós i a Tavascan.

ETIM. Probablement d'un basc *BOGA-BE* 'sota la boga o límit'. No és lluny de la carena que constitueix el límit amb les valls franceses. És probable que aqueixa carena hagi constituït una frontera ja des de l'antiguitat. Per al mot català *boga* 'molló, fita' 'límit entre dos termes', la seva extensió geogràfica i el seu entroncament amb el basc modern *muga*, vegeu *DECat* II, pp. 30-34. El mot ha estat creatiu en l'onomàstica basca, com ho proven els noms *Muga*, *Mugaburu*, *Mugaruren*, *Mugueta*, *Mugarrieta* citats per Mitxelena (cf. *Apellidos vascos*, 453). L'element final és perfectament identificable amb el sufix basc *-be*, del qual diu Mitxelena: «*Be(h)e* se usa sobre todo como sufixo: *Aldabe* (*Althabe*), *Altube*, *Echabe* (*Echave*), *Erostarbe*, *Ilzarbe*, *Lumbreabe* (*Lampreabe*), *Olabbe*, top. *olabee çabar*, año 1053; var. *-pe*: *Elexpe* etc.» (*Apellidos*, 140). No ha de fer-nos escrípol el tancament de la vocal final: en la toponímia bascoïde de l'alt Pallars, de la Ribagorça i de l'Urgellet alternen les terminacions *-rre* i *-rri*, *-te* i *-ti*. No és res d'estrany que *-be* i *-bi* siguin variants de la mateixa forma. X. T.

Boac, V. *Buac* *Boada*, *Boadella*, *Boades*, V. *Buada* *Boal*, *Boalar*, V. *Boval*, *-alar* *Boaleda*, V. *Boleda* *Boassà*, V. *Buassà*

La BOATELLA

Portal de la ciutat mora a València, nom estès tam-